

hed til i løbet af 1995. Det var i al enkelthed det, jeg forsøgte at sige.

Så har hr. Helge Adam Møller gjort bemærkninger om, hvis børnene er, men det får mig bare til at præcisere, at børnene er forældrenes; det er i øvrigt også regeringens opfattelse, så vidt jeg har læst dens børne- og familiepolitiske redegørelse. Men det er jo ikke det samme som at sige, at børnene ikke vil i børnehave, og at de helst vil være sammen med deres forældre hele tiden. De børn, jeg kender, har faktisk ikke noget specielt imod at komme i børnehave, men de vil også godt en gang imellem være sammen med deres forældre, og det er det, vi har forsøgt at skabe mulighed for med forældreorloven.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det er jo interessant, at sådan en debat om pasningsgaranti kan udvikle sig til en egentlig ideologisk debat om helt forskellige grundlæggende menneskesyn og samfundsholdninger. Det er interessant, når hr. Helge Adam Møller går i gang og snakker om idealer og om de forskellige samfund, han godt kunne tænke sig, og om individets placering.

Jeg mener, at man skal prøve at tage den diskussion op. Jeg ved ikke, om det skal være her fra denne talerstol, for det er jo nok ikke noget, der egentlig er debatstof til sådan et møde som dette. Men hvordan er egentlig hr. Helge Adam Møllers forestilling om individet? Er individet og familien fritsvævende objekter med en pose penge, som forskellige andre fritsvævende personer eller grupper kan byde på? Hvad er det for et underligt individ- og familiesyn, man har i Det Konservative Folkeparti?

Jeg mener, man er nødt til at betragte individet og fællesskabet, samfundet, som et hele, og i den sammenhæng er pasningsgaranti og børnepasning et led i fællesskabet. Det er ikke en indskrænkning for individet inden for fællesskabet, men et led i fællesskabet. At skille det ad og lave sådan nogle fritsvævende individer og familier, som er uafhængige af, hvordan det i øvrigt kører, er da en mærkelig holdning.

Det er da rigtigt, at forældrene i forhold til barnet – for at tage en anden del af debatten op – er og skal være de primære ansvarspersoner, men det betyder jo ikke, at samfundet ikke også har et ansvar, nemlig ansvaret for at give de enkelte børn nogle muligheder for personlig udvikling, som ikke kun er bestemt af det enkelte forældrepar. Derfor må man også tænke på, at

der er sket en ny udvikling med en ny familiestruktur, hvor det enkelte barn har flere forældrepar, ofte en eller to fædre og en eller to mødre, og det er mere kompliceret end den meget ideologiske, skemaagtige form, som hr. Helge Adam Møller ...

Anden næstformand (Henning Grove):

Når jeg har rejst mig op, er det tegn på, at taletiden er forbi.

Så er det hr. Erik Larsen.

Erik Larsen (V):

Det kan godt være, at vi er ved at fjerne os lidt fra forslaget, men i øvrigt kan der jo ikke være noget som helst forkert i, at vi fra denne talerstol gerne vil ud med politiske holdninger, og det kan vel heller ikke være forkert, at der føres en politisk debat.

Jeg vil gerne sige til hr. Villy Søvnald, at selvfølgelig kan man da sige, at det må være liberalt, at der skal kunne tilbydes en daginstitution, når der står nogle mennesker på et socialkontor og gerne vil have en pasningsmulighed. Men det, der er problemet i dag, er, at der ikke er noget alternativ til det, at det offentlige skal tilbyde pasningsmuligheder.

Jeg kunne godt tænke mig at foreslå sådan en praktisk politiker som hr. Villy Søvnald det eksperiment, at den udgift, som kommunen havde ved en daginstitutionsplads, kunne følge barnet, så beløbet altså blev givet til familien. Det kunne åbne mulighed for, at familien kunne passe børnene, og hvis alle i Kolding Kommune, som havde f.eks. tre børn, henvendte sig til hr. Villy Søvnald, tror jeg egentlig, at der kom til at stå temmelig mange forældrepar, som gerne ville høre om dette meget spændende og nye alternativ, som de slet ikke kunne forstå at hr. Villy Søvnald kunne tilbyde, på trappen.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Til hr. Bruno Jerup: Jeg synes ikke, der er noget galt i, at vi også tager debatten om dette emne her og nu. Det er fint nok; det er mindst lige så vigtigt som overskud og underskud på betalingsbalancen og så mange andre ting, for det er et spørgsmål om, hvordan samfundet skal udvikle sig. Det er da helt rigtigt, som hr. Bruno Jerup sagde, at familierne også har udviklet sig, og hr. Bruno Jerup sagde, at vi var nogle, der havde en stivnet familieopfattelse. Nej, det har vi ikke, men vi er nogle, der erkender, at famili-